

stillet Forslag om henved 12 Mill. Kr., til Slutning enedes om 17 Mill. Kr. Man maa altsaa huske paa, at naar Finansministeren gik med til et saa stort Beløb, saa var det dog saaledes, at Tjenestemændenes Krav ingenlunde blev imødekommet i det Omfang, hvori de havde stillet disse. Men naar jeg imødekom eller rettere sagt, for ikke at give mig selv større Ære, end jeg fortjener, foreslog, at man skulde imødekomme disse Fordringer, og erklærede mig villig til at gaa med dertil — paa en ganske bestemt Betingelse, som jeg snart skal komme til —, saa skete det for at skabe den Ro, som det ærede Medlem, der førte Ordet paa Partiet Venstres Vegne, i høj Grad gjorde sig til Talsmand for, den Ro, som man kan sige, vi ventter, der vil blive skabt under den vel snart vedtagne Lønningslov. Jeg hørte det ærede Medlem bruge den Vending, at naar denne Lønningslov var vedtaget, kunde man gaa ud fra, at Tjenestemændene vil være „nogenlunde tilfredse“. Jeg synes, at det Udtryk er for svagt. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem kan mene det i den Svaghedsform, i hvilket han brugte det. Jeg maa gaa ud fra, at naar denne Lønningslov vedtages, kan der vel være enkelte Tjenestemænd, der ved Sammenligning mener, at *de* særlig burde have haft mere, men vi maa mene, at Tjenestemændene i høj Grad har Grund til Tilfredshed, naar dette Lovforslag er vedtaget, og maa paa den anden Side vente af dem en Pligt-troskab, der svarer til den Tilfredshed, Lovgivningsmagten har villet skabe hos Tjenestemændene. Jeg vilde altsaa i det ærede Medlems Sted have brugt stærkere Ord, men jeg tror slet ikke, at jeg derved vilde være kommet udenfor det ærede Medlems Tanke.

Men saa endelig Spørgsmaalet, om Finansministeren kunde have forhindret ved et Magtsprog, at man kom videre end selve Lovforslaget med det Tillæg, som Partiet Venstre vilde yde? Ja, hvorledes er det egentlig med Finansministerens Magtsprog? Det plejer man nærmest at tale om, naar det er for sent. Det ærede Medlem gjorde mig den Ære at citere nogle Ord af mig, som jeg har nævnt i Folketinget, at der var en Mulighed for, at den finansielle Ramme sprængtes i indeværende Aar. Jeg kan med fuldkommen Sikkerhed sige, at naar den Kornlov vedtages, som man kan vente vedtaget ved Forhandling mellem de to Ting, saa kan jeg ikke tænke mig, at dens Udgift for Statskassen i indeværende Aar vil blive

mindre end 25—30 Mill. Kr. Dette kan Statskassen ikke bære. Alligevel er jeg ganske overbevist om, at intet „Magtsprog“ og intet Udsagn af mig vil hjælpe det mindste. Alle Partier vil, trods Muligheden for en Sprængning, være enige om at gaa til denne Udgift. Jeg har i disse Dage set, at man allerede har været enig om, at der skulde udgaa en Bekendtgørelse om, at der paa hver Tønde Vintersæd, der afleveres, skulde betales i Forskud 26 Kr. pr. Td. Ingen har gjort mig som Finansminister den Ære at spørge mig derom. Ingen af Udvalgets Medlemmer, der har været enige om, at denne Forholdsregel skulde træffes, har blot i Drømme, tror jeg, tænkt paa, at det var noget, der vedrørte Finansministeren. Jeg anfører dette som Eksempel paa, hvorledes det forholder sig her med „Magtsproget“, at ingen har tænkt paa, at naar der pludselig forlanges en saadan Udgift, som kan komme til at foregaa Dag efter Dag for Finanserne, da er det fuldkommen nødvendigt, at Finansministeren overtrækker den Konto, Staten har i Nationalbanken. Thi hvorledes skulde den Statskasse, som jeg har den, noget besværlige, Ære at staa i Spidsen for, pludselig kunne møde de store Fordringer, som der stilles, idet Aarets Høst af Vintersæd skal betales endogsaa forud? Jeg tror i øvrigt ikke, at danske Landbrugere i Almindelighed faar deres Korn betalt forud paa den Maade, men det skal jeg ikke blande mig i. Jeg skal kun hentyde til, at ingen har spurgt mig eller tænkt paa mig; ingen har i Spørgsmaalet om, hvorledes disse Forhold skulde ordnes, taget mindste Hensyn til Finansministeren. Se, det gør jo, at Finansministerens Stilling er ikke nær saa mægtig, som man ved visse Lejligheder kunde ønske, at den var, eller i hvert Fald gaar ud fra, at den er. Den er, saaledes som jeg nogle Gange har maattet sige, af den Beskaffenhed, at det mere er Udgiften, der kræver Indtægten, end Indtægten, der sætter Udgiften.

Overfor den forøgede Udgift, som fremkommer ved, at de forskellige Tillæg forhøjes, har jeg saa i Lønningsudvalget krævet, at en Del af denne Udgift skulde dækkes derigennem, at Statens Tilskud til Lærerlønningerne, saaledes som dette forelaa gennem det af Undervisningsministeren fremsatte Forslag, formindskedes. Det ærede 8de landstingsvalgte Medlem (Oluf Jensen) spurgte mig om, hvorledes jeg forstod dette, om jeg ikke nærmere vilde forklare det, og det er jeg ganske villig til. Sagen er den, at jeg maa kræve, at